

Вачо — кметското момче, Вачо — немириятъ Вачо, дете често му преплиташе кракъ въ коридора, якиятъ Вачо — спечелилъ славата на първенецъ по борба въ училището — отъ когото по-малките бѣгаха, като пилета отъ ястребъ!

— Не знамъ какво да правя, — рече Младенчо. — И Статко ме вика, па и Гена ме вика. Сега и ти...

— Вижъ какво, насърдчи се Ванчо, — елате всички у дома. Имаме две маси, имаме петъ желѣзни столове. Ще си седнемъ — никой нѣма да ни закача за нищо — ще решаваме, колкото си искаме...

— Добре. Ще дойдемъ.

— Хайде! Ехъ, да може да изкарамъ и по аритметика тройката! Каквото поискамъ, тате ще ми купи. Една голѣма, гумена топка ще ми купи. И ще я ритаме по цѣль день, Младенчо. Чувашъ ли, Младенчо!

Олекна на Вача. Отдѣхна си, и по лицето му бавно се открии свѣтла усмивка...

На другия день, като ги пушнаха за обѣдъ, Вачо още отъ вратницата завика, колкото му гласъ държи:

— Тате-е-е! Ура! Ура, тате!

— Какво, бе? Какво? — подаде глава бащата изъ кѣщи.

— Ура, тате! Изкарахъ. На-

правихъ класното. Ще премина, учителятъ каза, че ако вървя все така, ще премина въ втори класъ.

— Зная азъ, че ти не си дивъ, ама те мързи, мързи те да четешъ. А да си прѣвъ ученикъ, ако четешъ.

— Ще премина, тате!

— Добре, де. Радвамъ се. Ха, па ще ти купя нѣщо.

— Топка, тате.

— Топка да бжде. Ти само учи! Лапна два-три зальци Вачо, па грабна книгата и хукна надолу изъ уличката, въ дъното на която стоеше Младенчо и му махаше съ ржка — викаше го другарски да четатъ.